

16. dan

LUCIJA TRPI

V dneh po prvem videnju nebeške Gospe se je za desetletno Lucijo začelo veliko trpljenje. Mati Marija Rosa svoji hčerki ni verjela. Prepričana je bila, da so si otroci vse skupaj izmislili. Spomnila se je, da je Luciji pripovedovala o Lurški Bernardki, zato je prezirljivo rekla: „Misliš, da se mora naša ljuba Gospa, potem ko se je prikazala v Lurdu, zdaj prikazati še tebi?“

Mati Marija Rosa je svoje otroke vzgajala v strahu pred grehom. Še posebno pozorna je bila na laži. Govorila je: „Vedno mi je uspevalo, da so moji otroci govorili resnico, pri najmlajši pa naj to kar dopustim? Ko bi bila vsaj kakšna majhna laž, ta pa vleče za nos toliko ljudi.“ Nikakor ni mogla verjeti, da bi bila njena hči vredna obiskanja Marije. Prepričana je bila, da se mora vsa stvar čim prej končati. Lucija se je takole spominjala: „Nekega dne, preden sem s čredo odšla na pašo, me je hotela prisiliti, da bi priznala, da sem se zlagala. Nič ni varčevala z nežnostmi in grožnjami, celo z metlo ne. Ker ni mogla doseči drugega kakor le trden molk ali ponavljanje tega, kar sem že povedala, mi je ukazala, naj odidem s čredo, a naj čez dan dobro premislim. In če nikdar ni dopustila, da bi njeni otroci lagali, bo še toliko manj dopustila laži te vrste. Zvečer me bo prisilila, da bom šla k vsem tistim ljudem, ki sem jih prevarala in jim priznala, da sem lagala in jih prosila odpuščanja.“ Lucija je bila na račun videnja še večkrat tepena. Mati je včasih uporabila poleno, drugič metlin ročaj. Tudi starejše sestre so potegnile z materjo in Lucijo večkrat zaničevale. Umikala se je v samoto, največkrat k vodnjaku in tam pretakala solze. Frančišek in Jacinta sta jo opogumljala, naj vse to potrpežljivo prenaša in daruje Bogu za spreobrnjenje grešnikov.

V Irijsko globel je prihajalo vedno več ljudi, doma pa se je stopnjeval pritisk na Lucijo. Ljudje in konji so vse pohodili, tudi zelenjavo in koruzo, ki jo je družina gojila v bližini kraja prikazovanja. Domači so Luciji očitali, da jim zaradi nje primanjkuje hrane. Mati ji je govorila: „Če hočeš zdaj jesti, pojdi tja in prosi tisto gospo!“ Zaradi vsega trpljenja je Lucijino telo oslabelo. Bila je shujšana in v obraz vsa blede. Nikoli pa se ni upirala ali pritoževala nad materinim ravnanjem. Bolečino in žalost je izročala Bogu. Tolažila jo je misel, da je vse kar se dogaja, del Božjih načrtov in da je v stiski ne bo zapustil.

Najlepše stvari v življenju so mnogokrat povezane z bolečino. To je težko razumeti. Skušaj zaupati, da je vse v Božjih rokah.

NALOGA:

Pogovorite se, kdaj se vam je v družini zgodilo kaj bolečega ali težkega in kaj ste se iz tega naučili.